

ROMANCO DE KRISTNASKA TAGO

Petro sur la liton falas
kaj tuj sonĝo lin vualas.
Kaj li vidas: la pejzaĝo
en plej hela lumo staras.

Petro gapas en konsterno:
Simpla stal' kun familio,
kaj jen - li apenaŭ spiras
knabo kiel Sun-radio.

Anĝeletoj svarmas, brilas,
flugpetolas tra aero,
ĉiu kantas Haleluja,
kiel scias nur anĝelo.

Petro vidas nun alkuri
vilaĝanojn, kaj jubili:
Marŝas viroj, marŝas fraŭloj,
muzik-bando antaŭ ili.

Vaŝek frapas la tamburon,
Martin arĉas, Matěj blovas,
Vojta fajfas per klameto,
Kuba fajfil-sakon movas.

Ludas ili, ah, aŭdinde,
pufaj vangoj, man' flugetas ...
Al li ŝajnas, ke la kruroj,
mem en dancon salti pretas.

Fino. Elviciĝas Brihta,
glatrazita, en dekoro,
eksa kaporal' ulana,
nun solena oratoro.

Li sin streĉas, tuŝas ĉapon:
"Kristo!" Li parolon tenas,
"Ni ne konas sanktajn skribojn,
sed ni scias, kio venas.

Vi ... Ne! Mi ... Ne! Jes! Ni ĉiuj
estas - sciu - por Di-gloro ..."
Nun li stumblis: Plumba lango
trovas truon en memoro.

Lia lipo time tremas,
lia pugno prem-rigidas,
"Hontu!" Petro el la sonĝo
laŭte al ulano krias.

Sed Jesuo alridetas:
"Vi infanoj estas bravaj.
Post la mort' animoj viaj
hop! ĉielen flugos savaj."

Nun alvenas ĥor' kantanta,
la mastrinoj al omaĝo,
kaj en sakoj, korboj portas,
kion havas la vilaĝo.

Mielkukojn, pomojn, kremon,
tolon, kion ajn necesas ...
Jozef' prenas ta donacojn,
kaj Maria kape jesas.

Sed nun kio? Petro sonĝe
gapas procesion plian:
Dek du virgulinaj gvidas
per rubando la dektrian.

Ĉarmaj kiel dek du rozoj.
"Ho, vi Infanet' ĉiela,
ni venigas al vi Anjon,
ĉar ŝi estas la plej bela."

"Jes, ja! Prave!" grumblas Petro.
"Jen ŝi estas. Povas ja vi
de ŝi - anstataŭ de ĉiuj
mieldolĉan kison havi.

Kaj Aninjo proksimiĝas,
klinas sin kun bona volo.
Jesueto tuj la brakojn
krucas ĉirkaŭ ŝia kolo.

Aj, li ridas, ŝin karesas,
ŝin al sia brusto premas,
ricevinte unu kison,
jam la plian havi emas.

Petro sur la lit' baraktas
kiel urso en kaptilo.
"La patrino ne protestas?
Tiel edukiĝas filo?"

Jan Neruda

*Tradukis el la ĉeĥa
D-ro Tomáš Pumpr*

Petro sur la liton falas
kaj tuj songo lin vualas.
Kaj li vidas: la pejzaĝo
en plej hela lumo staras.

Petro gapas en konsterno:
Simpla stal' kun familio,
kaj jen - li apenaŭ spiras
knabo kiel Sun-radio.

Anĝeletoj svarmas, brilas,
flugpetolas tra aero,
ĉiu kantas Haleluja,
kiel scias nur anĝelo.

Petro vidas nun alkuri
vilaĝanojn, kaj jubili:
Marŝas viroj, marŝas fraŭloj,
muzik-bando antaŭ ili.

Vaŝek frapas la tamburon,
Martin arĉas, Matěj blovas,
Vojta fajfas per klameto,
Kuba fajfil-sakon movas.

Ludas ili, aĥ, aŭdinde,
pufaj vangoj, man' flugetas ...
Al li ŝajnas, ke la kruroj,
mem en dancon salti pretas.

Fino. Elviciĝas Brihta,
glatrazita, en dekoro,
eksa kaporal' ulana,
nun solena oratoro.

Li sin streĉas, tuŝas ĉapon:
"Kristo!" Li parolon tenas,
"Ni ne konas sanktajn skribojn,
sed ni scias, kio venas.

Vi ... Ne! Mi ... Ne! Jes! Ni ĉiuj
estas - sciu - por Di-gloro ..."
Nun li stumblis: Plumba lango
trovas truon en memoro.

Lia lipo time tremas,
lia pugno prem-rigidas,
"Hontu!" Petro el la songo
laŭte al ulano krias.

Sed Jesuo alridetas:
"Vi infanoj estas bravaj.
Post la mort' animoj viaj
hop! ĉielen flugos savaj."

Nurt alvenas ĥor' kantanta,
la mastrinoj al omaĝo,
kaj en sakoj, korboj portas,
kion havas la vilaĝo.

Mielkukojn, pomojn, kremon,
tolon, kion ajn necesas ...
Jozef' prenas ta donacojn,
kaj Maria kape jesas.

Sed nun kio? Petro songe
gapas procesion plian:
Dek du virgulinaj gvidas
per rubando la dektrian.

Ĉarmaj kiel dek du rozoj.
"Ho, vi Infanet' ĉiela,
ni venigas al vi Anjon,
ĉar ŝi estas la plej bela."

"Jes, ja! Prave!" grumblas Petro.
"Jen ŝi estas. Povas ja vi
de ŝi - anstataŭ de ĉiuj
mioldolĉan kison havi.

Kaj Aninjo proksimiĝas,
klinas sin kun bona volo.
Jesuetoj tuj la brakojn
krucas ĉirkaŭ ŝia kolo.

Aj, li ridas, ŝin karesas,
ŝin al sia brusto premas,
ricevinte unu kison,

jam la plian havi emas.

Petro sur la lit' baraktas

kiel urso en kaptilo.

“La patrino ne protestas?

Tiel edukiĝas filo?”

Tradukis el la ĉeĥa D-ro Tomáš Pumpr